

Men dernæst vil det ærede Medlem vistnok ogsaa erkjende, at Afgangen af Skov vil man vel nogenlunde kunne bestemme efter de fældede Træmasser, men at Skovens Tilvært, som jo beror paa Værtsforholdene, har man derimod slet ikke noget Middel til paa regnskabsmæssig Maade at fremstille. Jeg tror i Henhold til det Anførte, at det ærede Medlem ved nærmere Overvejelse vil komme til tydeligt at indse, at det ikke lader sig gjøre, naar man ikke vil tage Tingene paa Slump, at føre et virkeligt Kapitalregnskab over en saadan Eiendom som Statskovene. Men det Samme gjælder mere eller mindre om mange forskjellige andre Ting. Med Hensyn til Sernbanerne, som det ærede Medlem ogsaa nævnte, og som ligeledes bleve berørte af den første ærede Taler, er det jo ganske vist, at man i et saadant Regnskab vilde kunne opføre de Summer, som det havde kostet Staten at bygge dem, som et Aktiv; men man bør tage sig vel iagt for, at man ikke derved bliver vildledt, idet der kan være megen Strid om, hvorvidt man tør betragte dem som et Aktiv netop af den Værdi, som det har kostet at bygge dem, og det kunde særlig med Hensyn til dette spectielle Spørgsmaal være megen Tvivl underkastet, om det vilde være rigtigt at gjøre det. Men ved Siden deraf gives der jo desuden mange andre Statsiendomme, som f. Ex. Krigsmateriel, Skibe, Bygninger, Veie, offentlige Samlinger osv., kort sagt en stor Mangfoldighed, som jeg meget maa betvivle, at det engang vilde lønne sig Umagen at foretage en Budsjettering deraf. Og saa Meget er ialtsald vist, at den Fremstilling af den gærlige Tilvært og Afgang i Statsformuen, som derved vilde fremkomme, vilde blive et fuldstændigt Brængebillede for Enhver, der vilde give sig til at benytte den til Nogetombest. Jeg tror derfor, at det vil være rigtigt at berolige sig ved, hvad jeg har tilladt mig at bringe i Forslag, nemlig at Kapitalregnskabet kun skal omfatte de Dele af Statsformuen, hvis Værdier opføres i Finantsloven, altsaa de Dele af Formuen, med Hensyn til hvilke man er kommen saa vidt, at

de kunne bringes i en saadan virkeligt Regnskabsform, at der i Aarets Løb kan føres et virkeligt Kapitalregnskab over dem. Enhver Del af Statsregnskabet maa jo nemlig meddeles i Henhold til den Bogføring, der har fundet Sted og kun, hvor altsaa en virkeligt Bogføring er indrettet og efter hele Gjenstandens Natur kan føres, der er det ogsaa i sin Orden, at Gjenstanden derfor bliver optagen i Statsregnskabet til Brug for Forhandlingerne imellem Regjeringen og Rigsdagen. Det har jo vist sig, at efterhaanden ere flere og flere af de Eiendomme, som Staten har, og som der tidligere ikke meddeltes noget Regnskab for, bleve bragte i en saadan Tilstand, at der har kunnet føres et virkeligt Kapitalregnskab med Hensyn til dem, og da ere ogsaa disse Bestanddele af Statsformuen, som saaledes ere bleve modne dertil, ved Forhandling imellem Regjering og Rigsdag bleve optagne paa Finantsloven med en vis Værdi. Og, efterhaanden som endnu flere Dele af Formuen ved den fortsatte gradvise Udvikling i Nedegjørelsen for Statsformuens forskjellige Dele, der næsbrudt tilstræbes, mere og mere drages Tid under de Former, som jeg har omtalt, ville de ogsaa kunne komme til at træde op i Statsregnskabet, som paa den Maade vil faae en større og større Fylgdighed.

Fischer: Grundloven indeholder ikke nogen bestemt og ligefrem Forfrist om, hvad Statsregnskabet skal indeholde, men det fremgaar ikke desto mindre temmelig klart af Bestemmelserne i to af dens Paragrafer, hvad et Statsregnskab maa indeholde. Det hedder jo nemlig i Grundlovens § 49, at, forinden Finantsloven er vedtagen, maa Statterne ikke optrædes. Her er altsaa en Regel med Hensyn til Indtægten, og med Hensyn til Udgiften hedder det sammesteds, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven. Med disse Bestemmelser maa sammenholdes Bestemmelsen i den følgende Paragraf angaaende Statsrevisionen, i hvilken det bedder, at Statsrevisionerne skulle paase, at sam-